

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego⁽¹⁾ w odniesieniu do kierowców pracujących na własny rachunek, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 oraz art. 3 do 7 i 11 tejże dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2002/15/WE jest stosowana do kierowców pracujących na własny rachunek od dnia 23 marca 2009 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 80, s. 35; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 04 P. 224 — 228

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Lyon (Francja) w dniu 9 kwietnia 2013 r. — Maurice Leone, Blandine Leone przeciwko Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Sprawa C-173/13)

(2013/C 171/40)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Lyon.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maurice Leone, Blandine Leone

Druga strona postępowania: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice, Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. L. 24 w związku z art. R. 37 kodeksu emerytur cywilnych i wojskowych w brzmieniu

wynikającym ze znowelizowanej ustawy budżetowej nr 2004-1485 z dnia 30 grudnia 2004 r. oraz z dekretu nr 2005-449 z dnia 10 maja 2005 r. mogą być uznane za wprowadzające dyskryminację pośrednią między mężczyznami i kobietami w rozumieniu art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

- 2) Czy postanowienia art. 15 dekretu nr 2003-1306 z dnia 26 grudnia 2003 r. w sprawie systemu emerytur urzędników należących do krajowego funduszu emerytalnego urzędników samorządowych mogą być uznane za wprowadzające dyskryminację pośrednią między mężczyznami i kobietami w rozumieniu art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na jedno z dwóch pierwszych pytań, czy taka dyskryminacja pośrednia może być uzasadniona postanowieniami art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert i M. Bishop, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Bank Mellat, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku sądu (czwarta izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i oddalenie skargi Banku Mellat na kwestionowane środki;
- obciążenie Banku Mellat kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Rady wyrok Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-496/10 Bank Mellat przeciwko Radzie narusza prawo w następujący sposób:

- 1) Jeżeli chodzi o dopuszczalność skargi, to Sąd błędnie orzekł, że Bank Mellat mógł się powoływać na ochronę i gwarancje związane z prawami podstawowymi i to niezależnie od tego, czy można go było uznać za emanację państwa irańskiego;
- 2) Sąd błędnie orzekł, że niektóre z powodów podanych w celu uzasadnienia środków ograniczających zastosowanych wobec Banku Mellat nie były wystarczająco precyzyjne;
- 3) Sąd nieprawidłowo zastosował orzecznictwo dotyczące przekazywania niektórych elementów akt Rady;
- 4) Sąd błędnie uznał, że powody podane w celu uzasadnienia środków ograniczających zastosowanych wobec Banku Mellat nie spełniały warunków pozwalających na uzasadnienie umieszczenia w wykazie na podstawie mających znaczenie aktów prawnych i nie zostały poparte dowodami, ponieważ:
  - Sąd nie uwzględnił należycie stwierdzenia Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, zgodnie z którym Bank Mellat ułatwiał przeprowadzanie transakcji podmiotom irańskim w dziedzinie jądrowej, raketowej i obronnej;
  - Sąd nie uwzględnił należycie faktu, że informacje i dowody potwierdzające wspieranie przez Bank Mellat działalności Iranu w dziedzinie jądrowej pochodzą ze źródeł poufnych;
  - Sąd błędnie uznał, że okoliczność, iż Bank Mellat przyznał, że świadczył usługi bankowe podmiotom zaangażowanym w działalność Iranu polegającą na rozprzestrzenianiu broni jądrowej przed umieszczeniem tego podmiotu w wykazie przez Radę Bezpieczeństwa ONZ nie jest wystarczająca, by uzasadnić zastosowanie wobec Banku Mellat środków ograniczających.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 1 lutego 2013 r. w sprawie T-368/11 Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 16 kwietnia 2013 r. przez Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL

(Sprawa C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS i Travetanche Injection SPRL (przedstawiciele: K. Van Maldegem, avocat, R. Cana, avocat)

Druhá strana postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w sprawie T-368/11 i
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do załącznika XVII (akryloamid) ⁽¹⁾ (zwane dalej zaskarżonym rozporządzeniem) lub
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, aby rozpoznał skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez wnoszących odwołanie oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania (w tym kosztami postępowania przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że poprzez oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności dotyczącej zaskarżonego rozporządzenia Sąd naruszył prawo wspólnotowe. W szczególności skarżące twierdzą, że Sąd popełnił szereg błędów w interpretacji stanu faktycznego i ram prawnych mających zastosowanie do ich sytuacji. Spowodowało to szereg naruszeń prawa przez Sąd, który w szczególności:

- dokonał błędnej wykładni rozporządzenia nr 1488/94 ⁽²⁾ poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych faktów i okoliczności;
- dokonał błędnej wykładni rozporządzenia nr 1488/94 poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu przy ocenie wziętych pod uwagę danych dotyczących narażenia na działanie substancji szkodliwych;
- naruszył prawo i dokonał błędnej wykładni REACH poprzez stwierdzenie, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie przy wydaniu zaskarżonego rozporządzenia w oparciu o informacje dotyczące produktu innego niż produkt podlegający ograniczeniom narzuconym przez zaskarżone rozporządzenie;
- naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że Komisja nie naruszyła zasady proporcjonalności;
- naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że Komisja nie naruszyła spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia oraz